

τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μικράν τινα ὑπέρυθρον ὁπὴν μὴ αἱμορραγοῦσαν πλέον.

— Εἶπε τελειωμένος, εἶπεν ἐγειρομένη.

Ὁ ποιμὴν, φοβερῶς ἀσθμαίνων, ἐξήμει πάντοτε αἶμα ἀνὰ ἐκαστὴν εἰσπνοὴν καὶ ἤκούετο ἀναδιδόμενος ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ καὶ τῶν μυῶν τῶν πνευμόνων τοῦ βορβορυγμοῦ ἀπαίσσιος καὶ ἀδιάλειπτου.

Ὁ ἐφημέριος, ὁρθίος ἄνωθεν αὐτοῦ, ἤγειρε τὴν δεξιάν του, διέγραψε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ ἐπισήμου τὰς καθαιρούσας τὰς ψυχὰς λατινικὰς προσευχάς.

Πρὶν τὰς τελειώσῃ, ὁ γέρον ἀνεταράχθη ὑπ' αἰφνιδίου καὶ βραχέος τιναγμοῦ, ὥς νὰ ἐθραύετο κατὰ τι ἐντὸς του. Δὲν ἀνέπνεε πλέον. Ἦτο νεκρός.

Ἀλλὰ στραφεὶς εἶδα ἄλλο τρομερώτερον ἔτι ἢ ἡ ἀγωνία τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ θέαμα: τὰς τρεῖς γράϊας, ὀρθίαι, συνεσπειρωμένας τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην, εἶδε χεθεῖς, μορφαζούσας ἐκ φρίκης καὶ ἀπελπισίας.

Ἐξήτησα νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ βάλλωσι ταυτοχρόνως ὀξύτατας κραυγὰς, προσπαθοῦσαι νὰ φύγωσιν, ὥς νὰ ἐνόμιζαν ὅτι θὰ τὰς φονεύσω ἐπίσης.

Ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἣν ἡ κεκαυμένη κνήμη της δὲν ὑπεβάσταζε πλέον, κατέπεσε καθ' ὅλον τὸ μήκος της χαμαὶ.

Ἡ Ἀδελφή, ἐγκαταλείπουσα τὸν νεκρόν, ἔτρεξε πρὸς τὰς ἀναπήρους της, καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ μίαν λέξιν, χωρὶς νὰ μοὶ ρίψῃ ἓν βλέμμα, τὰς ἐκάλυψε διὰ τῶν ἐπανωφορέων των, ταῖς ἔδωκε τὰς βακτηρίαις των, τὰς ὤθησε πρὸς τὴν θύραν, τὰς ἐξέβλεψε καὶ ἤφανισθη μετ' αὐτῶν ἐν τῇ βαθείᾳ, τῇ μελαίνῃ νυκτί.

Ἐνόησα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ τοὺς δώσω τὸλάχιστον κανένα οὐσσάρον πρὸς συνοδίαν, διότι καὶ μόνος ὁ κρότος τοῦ ξίφους θὰ τὰς ἀπετρέλλαιεν.

Ὁ ἱερεὺς παρετήρει πάντοτε τὸν νεκρόν. Καὶ στραφεὶς ἐπὶ τέλους πρὸς ἐμέ:

— Ἀ! τί ἀσχημον πράγμα! μοὶ λέγει. M. M.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ
SOLLOHOUB

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ὁ χορός.

Μόλις ἐγνώσθη ἡ εἰδησις ὅτι ὁ πρίγκηψ Σχετνίνος ἔμελλε νὰ δώσῃ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας μέγαν καὶ πολυτελῆ χορόν ἐν τῇ νεοδημητῷ ἐξοχικῇ του ἐπαύλει, ἅπας ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Πετροπόλεως ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ἤρξατο παρασκευαζόμενος. Μεταξὺ δ' αὐτοῦ συγκατελέγετο, ἐννοεῖται, καὶ ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα, ἥτις, μετὰ τὴν νέαν τῆς καρδίας της φάσιν, πρῶτην φορὰν τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς χορόν, ἐνδεδυμένη διὰ τῆς ἀπλότητος ἐκείνης, ἥτις ἀρμόζει εἰς τὰς νέας τῆς ἡλικίας της· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐξέλεξε λευκὴν

τινα ἐσθῆτα, κεκοσμημένην διὰ φυσικῶν ἀνθέων.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ νοῦς της ἐβυθίσθη καὶ αὖθις εἰς τὰς αὐτὰς σκέψεις.

Ἡσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας μετὰ τῆς Ἀρκτου συνεντεύξεώς της! Ἡ συνήθης τῆς ψυχῆς ταραχὴ, ἥτις μᾶς ὠθεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ἄγνωστον, αἴφνης μετεβλήθη εἰς γαλήνην. Ἀνεμίνησκετο πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε εἶχεν ἐπιθυμήσει καὶ ἡσθάνετο ὅτι κατεῖχεν ἤδη αὐτό. Ἠρᾶτο...

Ναί, ἦρᾶτο ἑμμανῶς. Πανταχοῦ ἤκούθει αὐτὴν ἡ εἰκὼν τοῦ γείτονός της, πολὺ μὲν διάφορος τῆς πραγματικῆς, ἀλλὰ περικαλλῆς ἐκ τοῦ ἔρωτος, ἐκ τοῦ αἰσθηματος ἐκείνου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἣτινα ἠνάγκασαν αὐτὴν ν' ἀφιερῶσθαι αὐτῷ τὴν ζωὴν της. Ἐπῆρχοντο δὲ στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς ἐπῆρετο διὰ τὴν ἐκλογὴν της ταύτην, καί, παραβάλλουσα αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄλλους νέους τοῦ κόσμου, ἀνεγνώριζε μετὰ μυθίας χαρᾶς τὴν ἐπ' αὐτῶν ὑπεροχὴν του. Ἀλλως τε, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο νέος καλῆς οἰκογενείας, καίτοι δὲν ἦτο οὔτε κόμης, οὔτε πρίγκηψ· ἀλλ' ἡ εὐτυχία δὲν ἐξαρθᾶται ἐκ τῶν τίτλων. Οἱ τίτλοι τότε μόνον εἶνε μάλλον ἐπιζητοί, ὅταν ἀπονέμονται εἰς τὰ ἄτομα ἕνεκα τῆς ἀξίας καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, καὶ τοιαύτας ὑπηρεσίας, τίς οἶδε, δυνατόν καὶ οὗτος νὰ προσφέρῃ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο διὰ τὸ μέλλον. Νὰ βλέπῃ τὴν πριγκίπισσαν καὶ νὰ κούῃ τὴν φωνὴν της, ταῦτα καὶ μόνον ἀπετέλουν τὴν μόνον φιλοδοξίαν του. Ὅτε δὲ ἡ χεὶρ του ἐθλίβε τὴν ἰδικὴν της καὶ τὸ βλέμμα του δακρύον συνήντα τὸ ἰδικόν της, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν ἐπλάσθη δι' αὐτόν καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπείρου χαρᾶς. Δυστυχῶς, δὲν ἐδύναντο πάντοτε νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως, διότι ἡ παρουσία τῆς παιδαγωγοῦ τῆς πριγκίπισσας ἡμποδίζε συχνάκις αὐτούς. Ἀλλ' ὅποια χαρὰ ἐνυπῆρχε καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς λαθραίας διὰ τῶν βλεμμάτων συνεντεύξεις! Ἀλλως τε, κρυφία τις θλίψις τῆς χειρὸς ἢ ἐπιστολὴ τις λαθραίως διδομένη ὅπως καθίσταν αὐτοὺς εὐδαίμονας!

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχον δι' αὐτοὺς καὶ στιγμαὶ ἀπείρου εὐτυχίας, καθ' ἃς ἐδύναντο νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως. Καὶ τότε ἡ νεκρὰ πριγκίπισσα ἐθαύμαζε τὰς προόδους τοῦ νέου μαθητοῦ της καὶ ἐλυπεῖτο ἐνδομύχως ὅτι οὗτος ἀπέφευγε τοῦ νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τοῦ κόσμου. Οὐδὲν ἦσαν δὲν ἀπεθαρρύνθη. Εἶχεν ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτον νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον της καὶ νὰ ἐπισφραγίσῃ ὑπὲρ ἐαυτῆς τὴν νίκην, εἰσάγουσα τὸν ἄγριον ἐραστήν της ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐπιφυλάσσουσα μυστικὴν τινα διὰ τοὺς κόπους της ἀνταμιβῆν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ὥρτισεν ἡμέραν ἐνάρξεως τοῦ ἀγώνος τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ τοῦ πρίγκηπος Σχετνίνου.

Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς Ἀρκτος ἀντέστη εἰς τὴν πρότασιν τῆς πριγκίπισσας.

Ἀποῦ ἀπαξ αὕτη διέταξεν, ὥφειλε νὰ ὑπακούσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἤγγικεν.

Ὁ πρίγκηψ Σχετνίνος ἦτο ἀληθῶς φιλόκαλος ἄνθρωπος. Εἶχε διασκευασεῖ ἐπὶ τὸ κομψότερον τὸ μέγαρον αὐτοῦ καὶ ἐκλέξει τὴν ὠραιότεραν τῆς Πετροπόλεως ὀρχήστραν· εἶχε δὲ προσκαλέσει τὰ ὑψηλότερα τῆς κοινωνίας πρόσωπα, ἐν οἷς διεκρίνοντο ἡ κόμησσα Β... ἡ βασιλὶς τῶν χορῶν, ὡς συνήθως ὠνόμαζον αὐτήν.

Ὁ χορὸς ἦτο μεγαλοπρεπής.

Ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθεν ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα, μετεδωκεν αὐτῷ νέαν ἀληθῶς ζωὴν. Τὰ φιλάρεσκα αὐτῆς αἰσθηματα, κατασιγάσαντα πρὸς στιγμὴν ἐπανάρχοντο καὶ αὖθις ἰσχυρότερα καὶ εὐαρέστως ἀπεδέχετο μειδιδῶτα τὰ πυριφλεγῆ βλέμματα τῶν νέων, οἵτινες αὐθαρεὶ περιεκύκλωσαν αὐτήν.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὸν πρῶτον τετράχορον; τῇ ἐλεγέ τις ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ ἐγὼ τὸν δεύτερον; προσέθετεν ἕτερος.

— Καὶ ἐγὼ τὴν μαζοῦρκαν; ἔλεγεν ἄλλος.

Εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ταύτας ἐρωτήσεις ἡ πριγκίπισσα δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀπάντησιν· ἀλλ' αἴφνης ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης· καὶ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως, ἰδοῦσα ἐρεϊδόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν γείτονά της, δειλὸν καὶ συνεσταλμένον. Τὰ εὐρύτατα αὐτοῦ μαῦρα ἐνδύματα ὁμοιάζον πρὸς σάκκον, οἷνεϊ περιέχοντα εἶδος τι βρώσιμον καὶ προφυλάσσοντα αὐτὸ τῶν μυῶν, τὰ πλατέα αὐτοῦ χειρόκτια ἔδιδον εἰς τὴν χεῖρά του τὸ σχῆμα χειρὸς οἷνεϊ χειρώναντος καὶ βανύσου καὶ ὁ ἀκομψὸς λευκὸς λαίμοδε-της του, δεδεμένος κατὰ τὸν ἀρχαῖον συρμόν, περιέκλειεν ὅλον αὐτοῦ τὸν λαίμόν.

Ἡ νέκ πριγκίπισσα ἐφρίκισεν ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ.

Αἴφνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν πρίγκηπα Μουραμπατώφ.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὴν μαζοῦρκαν;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ νέκ.

— Πρὸς Θεοῦ! δέν μοι λέγετε, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, τί κτῆνος εἶν' ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον καθήται εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην; Νομίζω ὅτι τὸ ἔχω ἰδῆ καὶ ἄλλοτε.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρυθρίασεν.

— Φαντάσθητε, ἐξηκολούθησεν ἐνθουσιῶν ὁ πρίγκηψ, ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς ὑπηρετήν, τὸν διέταξα νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην μου κατὰ ποῖαν ὥραν νὰ ἐπανεέλθῃ! Μ' ἐθεώρησε μὲ βλέμμα ἄγριον ὡς ἂν ἤθελε νὰ με καταπῇ! Τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἶν' αὐτός;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε σχηματισθῇ τετράχορος τις καὶ ἐν ζευγὸς ἔμενεν ἄνευ ἀντιμετώπου. Ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐπέβλεπε πάντοτε τὰ τοῦ χοροῦ μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅπως εὐχαριστηθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι του, ἔτρεξε πάραυτα ν' ἀνεύρῃ τὸ ἐλλείπον ζευγὸς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. Οὐχ ἦττον ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο γρατὰ τις κυρία, γνωστὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὡς

μὴ χορεύουσα, πλησίον δ' αὐτῆς ἵστατο ἡ δυστυχὴς Ἀρκτος. Πάραυτα ὁ πρίγκηψ Σχετνίνος ἔλαβεν ἀμφοτέρους ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς μεδιῶν ἀπέναντι τοῦ ἀναμένοντος ζεύγους. Δὲν ἔλαβον οὔτε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ἀρνηθῶσιν. Ὁ νέος ἐθεώρει περὶ αὐτὸν ἀπορῶν, ἐνθ' ἡ γραῖα συγχορεύτρια τοῦ ἐμειδία ἐρυθριῶσα καὶ συστέλλουσα τὰ χεῖλη της, ἵνα μὴ φαίνωνται οἱ πεπτωκότες ὀδόντες της.

Ἐν τούτοις ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο νὰ παιανίζει.

— Προεξάτε, εἶπεν εἰς τὴν Ἀρκτον ἡ συγχορεύτρια του, εἰμεθα πρώτην σειράν. Ἐμπρός!

Καὶ ἡ δυστυχὴς Ἀρκτος ὥρμησεν ἀναμέσον τῶν χορευτῶν πηδῶν καὶ ἀπωθῶν αὐτοὺς τοσοῦτον ἀλλοκότως, ὥστε γενικὴ ἱλαρότης διεχύθη ἐφ' ἀπάντων τῶν προσώπων.

Τὴν ἱλαρότητα διεδέχθη ὁ γέλως καὶ αἴφνης ὁ χορὸς διεκόπη. Ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέμασσε τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του καὶ πρετῆρησε δειλῶς τὴν πριγκίπισσαν· ἀλλ' αὕτη ἀπέστρεψε πάραυτα τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι πρωτῆς, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους.

Τὴν ἐπιούσαν ἦτο ὠχρὰ καὶ περιφροντις.

Μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐξήλθεν εἰς περίπατον ἐριππος, ἀκολουθουμένη ὑφ' ἐνὸς ὑπηρέτου. Ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικὴ καὶ ἀλλόφρων. Αἴφνης, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ ἵππος αὐτῆς ἀφηνίασε καὶ ἤρξατο τρέχων ὡς ἀστραπή. Ἡ νέα, τρομάξασα, ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς χαίτης, ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἦτο ἀναπόφευκτος· ἐν ἔτι βῆμα καὶ ἡ πτώσις θὰ συνετελεῖτο βεβαίως, ὅτε νέος τις ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ ἵππου καί, ἀοπάσας αὐτὸν ρωμαλέως ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ἀνεχαίτισε τὴν κινδυνώδη πορείαν του.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν Ἀρκτον καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρά της.

— Εἶθε ὁ σωτήρ μου, τῷ εἶπε μειδίῳ.

— Μὴ πως ἐροθήτητε; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ νέος μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἀλλ' ἐξετέθητε εἰς προφανῆ κίνδυνον, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκίπισσα.

— Τί πειράζει! ἀρκεῖ δι' ἐμὲ ὅτι ἐφθάσα ἐγκαίρως.

— Πόσον με ἀγαπάτε! εἶπεν ἡ νέα στενάχασα.

— Ἀλλ' ἀφοῦ μοί το ἐπετρέψατε, διατί νὰ μὴ σας ἀγαπῶ;

— Ναί... ναί... μόνον μίαν χάριν ζητῶ παρ' ὑμῶν...

— Ποίαν;

— Νὰ μὴ χυρεύσετε πλέον τετράχορον.

¶

Ἀπλὴ ἱστορία.

Ἐν τούτοις οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐννοήσωσι τὸν ἔρωτα τῶν δύο νέων καὶ κατὰ συνέπειαν ἤρξαντο σχολιάζοντες διαφοροτρόπως αὐτόν.

Αἱ διαδόσεις αὐταὶ περιῆλθον πάραυτα εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς πριγκίπισσας καὶ τῆς θείας της· ἀλλ' ἡ πριγκίπισσα ἤκουσεν αὐτὰς μετ' ἀδιαφορίας. Τετυφλωμένη ὑπὸ τοῦ πάθους της, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο τι εἰ μὴ τίνι τρόπῳ νὰ ἡμερώσῃ τὴν Ἀρκτον της. Τί πρὸς αὐτὴν ὁ κόσμος; Ἡγάπα καὶ ἀντηγαπᾶτο. Ἐπρεπε ἄρ' γε νὰ ἐρυθριάσῃ ἀπέναντι τοῦ κόσμου διὰ τὸν ἔρωτά της τοῦτον;

Ὁ ἔρωας, ὅπως ὅλοι αἱ ἀσθένειαι τοῦ κόσμου, δὲν εἶνε στάσιμος· ἀναλόγως τῶν περιστάσεων αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται.

Ὅθεν, ὅτε ἡ θεία της προσεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως πληροφορηθῇ παρ' αὐτῆς περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῶν διαδόσεων τούτων, ἡ πριγκίπισσα ἔλαβεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀποκρύψῃ τι ἀπ' αὐτῆς, τοῦτέστι νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ ἀπροκαλύπτως τὸν ἔρωτά της καὶ προσέτι νὰ βεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου θὰ ἠκολούθει ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἡ καρδιά της ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν της καὶ εἰς δὲν ἔμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην της.

— Κόρη μου, τῇ εἶπε μειδίῳσα ἡ θεία της, ἤκουσα κατὶ τι, τὸ ὅποιον πολὺ με δυσηρέστησε, καὶ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἦν βεβαίως εἰ μὴ ἀπλὴ διάδοσις. Φαντάσθητι νὰ διαδίδωσιν ὅτι ἀγαπᾷς ἕνα ὑπηρέτην.

— Ὑπηρέτην;

— Ναί! Λέγουσι δὲ ὅτι ὄχι μόνον ἀγνοοῦσι ποῖος εἶνε, ἀλλ' ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του φαίνεται ὅτι εἶνε ὑπηρέτης.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρυθρίασεν.

— Ἡ διαγωγή σου αὕτη, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα κόμησσα, εἶνε ὅπως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν θέσιν σου, διότι ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ περὶ σοῦ, αἱ δὲ γυναῖκες πρέπει νὰ διατηρῶσιν ἀκηλίδωτον τὸ ὄνομά των.

— ὦ! μοί εἶνε ὅπως ἀδιάφορον τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ νέα.

— Ἐχεις ἀδικῶν ἀγαπητὴ μου ἀνεψιᾶ. Ἄν δὲν θέλῃς νὰ ζήσῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀποσύρθητι εἰς τινὰ μονὴν· εἰ δὲ μὴ, πρέπει ν' ἀκολουθῇς τὰς ἐξεις αὐτοῦ καὶ νὰ σκεφθῇς ὅτι ἦλθε πλέον ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὀφείλεις νὰ εἰέλθῃς εἰς αὐτόν.

Ἡ νεκρὰ πριγκίπισσα παρετήρησε τεταραγμένη τὴν θείαν της.

— Δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ, ἀπήντησε διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς.

Ἡ κόμησσα ἐγέλασε.

— Ἀφες αὐτὰς τὰς ἀνοησίας. Ἀπειναντίας πρέπει νὰ νυμφευθῇς ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον, ὅπως λησμονηθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἔνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἔμενες διὰ παντὸς ἄγαμος, ἂν δὲν εἶχες περιουσίαν.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνετίκρησεν.

— Εὐτυχῶς, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα μειδίῳσα, ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου ἕνα καλὸν γαμβρόν. Ἡ κοινωνικὴ θέσις του εἶνε ἀληθῶς ἀξία τῆς ἰδικῆς σου.

— Καὶ ἐκεῖνος; ἠρώτησεν ἡ νέα τεταραγμένη.

— Ποῖος ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος... με ἀγαπᾷ τόσο δὲν ἤξευρετε τί ἄνθρωπος εἶνε.

Ἡ κόμησσα ἐγέλασε σπασμωδικῶς.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, δὲν ἀρνούμαι ὅτι ὁ ἔραστής σου εἶνε διὰ σὲ ὁ τύπος τῆς καλλονῆς, διότι ὁ ἔρωας εἶνε τυφλός· ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις καὶ ὅτι μία τοιαύτη ἔνωσις θὰ ἀμαυρώσῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας.

— Ἀλλὰ, θεία μου, πῶς δύναμαι νὰ νυμφευθῶ ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπῶ;

— Ἡξεύρεις ὅτι δὲν σ' ἐνόμιζον τοσοῦτον ἀνόητον; Ὁ ἔρωας εἶνε ἀναμφιβόλως εὐχάριστος, ἀλλὰ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇς κατόπι νὰ διέλθῃς τὴν ζωὴν σου μετ' ἀνθρώπου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου θὰ ἐρυθρίξῃς; Εἰς τὸν γάμον πρέπει τις πρὸ παντὸς νὰ ἐπιζητῇ περιουσίαν καὶ θέσιν, ἂν ὄχι λαμπράν, τυύλαχιστον σεβαστήν. Σὺ ἀγαπᾷς τὸν κόσμον, τοὺς χορούς, τὰς διασκεδάσεις, τοὺς περιπάτους, καὶ πᾶσα ἄλλη ζωὴ θὰ σ' ἐφόνευε.

Φεῦ! ἡ πριγκίπισσα ἐγίνωσκε καλῶς πάντα ταῦτα. Ὅθεν δὲ ἐτόλμησε ν' ἀντιτάξῃ τι εἰς τοὺς λόγους τῆς θείας της, ἡ δὲ σιωπὴ της αὕτη, ἐκληφθεῖσα ὡς συγκατάθεσις, ἐχαροποίησε μεγάλως τὴν θείαν της, ἥτις τῇ ὁμολόγησεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἤλπιζε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν μελετώμενον γάμον της. Ἡ θέσις τῆς πριγκίπισσας ἦτο δεινὴ· ἡσθάνετο μὲν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος κατακαίουσαν αὐτήν, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἠρυθρία ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός της ἦτο τὸ παίγιον τοῦ κόσμου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ καρδιά της ἀμφοτεροαπένευστο μετὰ τοῦ ἔρωτος καὶ φιλαυτίας. Ἐπὶ τέλους, μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν, ἡ φαντασιοπληξία ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τῆς θείας της.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόμησσα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ δωματίου της, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ πριγκίπου Μουραμπατώφ.

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐλπίσω; τῇ εἶπεν αὐτός.

— Ἐχω μεγάλας ἐλπίδας, ὥστε δύναμαι ἀπὸ τώρα νὰ σας ὀνομάσω ἀνεψιόν μου.

— Ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγῳσι κατὶ τι περὶ τῆς ἀνεψιάς σας... περὶ τινος ἀγρίου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Ἀ! ὅσῳ δι' αὐτὸ μὴ σας μέλει. Δύναμαι νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε.

— Πολὺ καλὰ... Καὶ πότε θὰ γίνωσιν οἱ γάμοι μας;

— Ὅπου ἂν θελήσετε. Ἀπαιτεῖται ὅμως καιρὸς ὅπως ἐτοιμασθῶσι τὰ τοῦ γάμου.

— Καὶ τί γίνεται ἡ πριγκίπισσα;

— Εἶνε ὀλίγον κακοδιάθετος. Ἄν ὅμως ἐπιθυμῇτε νὰ τὴν ἴδῃτε...

— Ὁχι, ὄχι· δὲν θέλω νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν της. Ἦδη θ' ἀναχωρήσω καὶ θὰ ἐπανέλθω μετὰ δύο ὥρας.

Καί, χαιρετίσας τὴν κόμησσαν, ἀνεχώρησεν.

Ἐπεται τὸ τέλος.